

JOHAN RUND BERG

SE JOKA LAUMAA VARTIOI

DOCENDO

Vuoden 2025 paras esikoisromaanin
– Ruotsin dekkariakatemia

Johan Rundberg

Se joka laumaa vartioi

Suomentanut Jänis Louhivuori

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Suomenkielisen laitoksen copyright © Jänis Louhivuori ja Docendo 2026

Ruotsinkielinen alkuteos *Den som vaktar flocken*

Copyright © Johan Rundberg, 2025 First published by Bokförlaget Forum, Stockholm, Sweden

Published in the Finnish language by arrangement with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Kansi: Nils Olsson

Taitto: Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-651-5

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

”Viisitoistavuotias valmistautuu jättämään ’lauman’ ja tulemaan toimeen omillaan. Siksi hän ei voi enää hyväksyä vanhempiaan, ’lauman’ aikuisia tai aikuista, *yksinvaltiaaksi* johtajaksi.”

– Anna Wahlgrenin *Lapsikirjasta*

Seuraava päivä

Kun poliisit kolkuttelivat oviin teon jälkeisinä päivinä, monet alueen asukkaista antoivat keskenään samankaltaisia todistajanlausuntoja. Edellisenä iltana noin yhdentoista aikaan oli kuultu kaksi kovaa pamausta lyhyin väliajoin. Kukaan lähistön asukkaista ei ollut pitänyt sitä erityisen merkittävänä. Joku oli luullut pamausten johtuvan pakoputkesta, mikä ei ollut kovin kaukaa haettu ajatus, sillä korttelissa asui kaksi 60-luvun jenkkiautojen harrastajaa. Toiset olivat arvelleet, että kunnan riistanhoitaja oli lopettanut autoon törmänneen eläimen etsintöjen jälkeen. Metsäauriskanta oli harvinaisen suuri vuodenaikaan nähden, ja aivan asutuksen lähellä oli tapahtunut lukuisia kauriskolareita. Mutta alue oli ennen kaikkea rauhallinen. Junaraiteita kohti viettävässä rinteessä sijaitsevilla omakotitaloissa asui edelleen enimmäkseen samoja asukkaita, jotka olivat muuttaneet sinne silloin, kun alue oli ollut vastavalmistunut, tai uusia vähän päälle kolmekymppisiä pikkulapsiperheitä.

Aivan alueen vieressä kasvavan pikku metsikön halki kulkee kapea polku, jota pitkin pääsee oikoreittiä bussipysäkille. Ensimmäinen polulla kulkenut henkilö syyskuun 28. päivän aamuna oli Sune Olsson, kuusikymmentäkaksivuotias markiisialan yrittäjä, joka oli matkalla työpaikalleen. Olsson näkee maassa kaksi lyijyhaulipatruunaa juuri siinä kohdassa, jossa kunnan hoitama nurmikenttä vaihtuu metsäksi. Noin kolme metriä edempänä polulla makaa keski-ikäisen naisen ruumis, naista on ilmeisesti ammuttu vatsaan. Polun toisella puolella lojuu selällään miehen ruumis äskettäin lahon takia

kaadetun männyn rungon päällä. Haulit ovat osuneet miestä kaulaan tuhoisin seurauksin. Ruumiilta puuttuu vasen käsi. Se löytyy myöhemmin kannon läheltä, mikä viittaa siihen, että mies on yrittänyt suojata kasvojaan ampumishetkellä.

Noin viiden metrin päässä näistä kahdesta ruumiista seisoo yläasteikäinen tyttö silmät ummessa. Hän on pukeutunut paikallisen urheiluseuran tunnustettaviin väreihin. Hänellä on käsissään haulikko. Raportissa mainitaan, että haulikko on Rizzini-merkkinen ja rinnakkaispiippuinen. Olsson tunnistaa sekä tytön että naisen, tietää että he kuuluvat samaan perheeseen. Teknisessä tutkinnassa selviää myöhemmin, että haulikosta löytyy kolmen henkilön sormenjälkiä: isän, tyttären ja tekijäksi epäillyn.

Olsson huomaa, että tyttö hytisee ja hänen hengityksensä on vaivalloista. Tyttö reagoi pelokkaana, kun Olsson laskee kätensä haulikolle ja kysyy hänen nimeään. Hän kieltäytyy, kun Olsson kehottaa häntä hellittämään otteensa aseesta. Hän ei suostu avaamaan silmiään koko kohtaamisen aikana.

Olsson kertoo poliisiraportissa keskustelun sujuneen seuraavasti:

Olsson: ”Katso minua. Laske se haulikko alas.”

Tyttö: ”Hän käski minua pitämään silmät kiinni.”

Olsson: ”Kuka käski?”

Tyttö: ”Susi.”

Sannan vasemmasta kankusta alkaa mennä tunto. Takapuolen puutumista ei voi olla huomaamatta, kun on viettänyt metsästystornissa kolme tuntia. Kunpa hän olisi ottanut istuma-alustan mukaan. *Keltanokan moka*. Sanna vannoo muistavansa sen ensi kerralla. Juuri kun hän kurotaa termoskannua käteensä repun sivutaskusta, hän näkee liikettä ruohikossa metsäaukion perällä. Hän suoristaa selkensä rauhallisesti, poistaa varmistimen ja painaa poskensa sileää tukkia vasten. Kiikaritähäimessä näkyy yksin kuljeksiva villisikakarju. Sannan arvion mukaan se on täysikasvuinen. Harja on vain pari astetta tummempi kuin syksyn haalistama ruoho.

Karju seisoo hievahtamatta noin viisi metriä metsän reunasta. Sanna kohdistaa hiusristikon eläimen lapaan. Etäisyyden ja ampumakulman ansiosta laukaus on riskitön, vaikka hän tähtäisikin vikaan. Kurssin ohjaajan ohjeet kaikuvat hänen päässään, ja hän keskittyy hengittämään vatsan kautta. Ei tuule juuri nimeksikään, joten hänen ei tarvitse ottaa sitä huomioon. Hän painaa sormensa liipaisimelle, löytää oikean kohdan. Hengähtää vielä kerran syvään ja sitten hitaasti ulos. Iskuri naksahtaa, mutta nalli ei syty. Keho reagoi vaistomaisesti tulematta jääneeseen rekyyliin, ja asepiippu kolahtaa metsästystornin kaidetta vasten. Niityn toisella puolella rapisee, kun karju katoaa vesakkoon.

Sanna avaa lukon. Hän on unohtanut ladata patruunan piippuun. Hyvä, ettei kukaan ollut näkemässä. Hän jättää

lukon auki ja laskee kiväärin käsistään, vääntää sen sijaan auki termospullon korkin, jossa on kiinteistövälitysfirman logo, *Oscarson & Idling*, ja kaataa kupillisen kahvia kukaan. Ensimmäinen kulaus maistuu pohjaan palaneelta ja on täynnä kahvinporoja. Hän sylkäisee sumpin kiroillen kaiteen yli. Thomaksen idea pannukahveista metsästysviikonlopun aikana kuulosti alussa ihastuttavalta, mutta kaksikymmentäneljä tuntia myöhemmin ilman yhtään kelvollista kupillista kahvia Sannan kärsivällisyys alkaa olla lopussa.

Thomas on Martinin lapsuudenystävistä omalaatuisin. Hän on myynyt äskettäin isältään perimänsä rakennusfirman mutta siirtynyt uuden yhtiön johtokuntaan. Tapaamisen tarkoituksena on metsästyksen lisäksi juhlia sekä firman myymistä että tupaantuliaisia; Thomas oli äskettäin ostanut maalaistalon Strängnäsissä länsipuolelta. Jos nyt kartanoa, johon kuuluu 55 hehtaaria vuokralle annettuja peltoja sekä sekametsää, voi nimittää maalaistaloksi.

Sanna ei usko, että idea metsästäjätkinon suorittamisesta olisi ollut Martinilta strateginen veto, joka soisi tälle tilaisuuden viettää enemmän aikaa poissa kotoa. Useimmat Martinin kavereista metsästävät, kuka enemmän, kuka vähemmän säännöllisesti, mutta Martin ei ole koskaan vaikuttanut järin kiinnostuneelta siitä. Sitten äkkiä Martin ehdottikin, että he tekisivät sitä yhdessä, *yhteisenä harrastuksena*, kuten hän oli sen ilmaissut, nyt kun lapsia ei tarvinnut enää kuskailta treeneihin. Tutkintoon opiskelu olikin ollut juuri sellaista yhteistä puuhaa. Oli ollut yllättävän hauskaa maata iltaisin vierekkäin lukemassa ajometsästyksestä, pienriistasta ja suurriistasta. Sanna sai lopussa suoritettavasta ampumakokeesta paremmat pisteet kuin Martin. Joitakin Martinin ystäviä se olisi varmasti

harmittanut, mutta ei Sannan miestä. Martin oli kertonut eilissä juhlissa ampumakokeesta jokaiselle eteen osuvalle, kunnes Sanna oli pyytänyt häntä lopettamaan.

Sanna ei totta puhuen tiedä, miten ilahtuneita muut ovat siitä, että hän on mukana viikonlopputapahtumassa. Vaikka metsästysviikonloput eivät olekaan yksinomaan miesten juttu, tai ainakaan sitä ei sanota ääneen, sukupuolijakauma on silti huomattavan epätasainen. Metsästykseen osallistuvien naisten määrä on laskettavissa yhden käden sormilla, ja heitä on vähemmän kuin pitopalvelun väkeä. Mutta Martin halusi Sannan mukaan, ja se on tärkeintä. Nyt Martin on ajamassa riistaa, kun taas Sanna istuu tornissa yksinään. Se heidän yhteisestä harrastuksestaan.

Puhelin värisee taskussa.

Koska te tulette?

Sanna hengittää nenän kautta sisään. On kulunut tuskin vielä kahtakaan tuntia siitä, kun Mya kysyi viimeksi samaa. Seuraava viesti tulee ennen kuin Sanna on ehtinyt vastata ensimmäiseen.

Lampuissa on valot.

Tyypillistä Myaa. Mya naputtaa viestejä samaan tapaan kuin puhuu, lyhyinä katkonaisina lauseina, joiden tulkitaan tarvitaan usein jatkokysymyksiä.

Mitä lamppuja sinä tarkoitat? Talossako?

Vastaus tulee heti.

Takapihalla.

Sanna huokaisee.

Isä katsoo niitä sitten. Me olemme kotona noin klo 17. Pus.

Hän liittää loppuun sydänemojin ja työntää puhelimen takaisin taskuun. Mya on odotetusti viestitellyt kaikesta mahdollisesta viikonlopun aikana. Sanna ei ole koskaan pitänyt häntä erityisen huolestuvaisena lapsena, hän

vain sattuu olemaan sellainen, jolla on kohtuuttoman suuri hallinnantarve. Viime aikoina on kuitenkin tapahtunut selkeää edistymistä. Edellisenä lukukautena Mya ei olisi ikinä uskaltanut jäädä Teon kanssa kotiin kahdestaan koko viikonlopuksi. Sanna tuntee omantunnonpiston Teon vuoksi, joka sai ankarat ohjeet pysyä kotona. Se on yhtä kuin vankilatuomio aktiivista elämää viettävälle seitsemäntoistavuotiaalle.

Kaukaa kantautuvat miesten äänet rikkovat metsän rauhaa. Martin ja Karl-Peter ovat tulossa soratietä pitkin. Martin kohottaa kätensä tervehdykseen, ja Sanna vilkuttaa takaisin. Hän työntää termospullon sivutaskuun, ripustaa aseensa olalleen ja kapuaa alas tornista.

Karl-Peter, tai KP, joksi häntä kutsutaan, kuuluu lapsuudenystävämmin sisäpiiriin ja työskentelee Handelsbankenissa jossakin toimessa, jota Sanna ei koskaan muista mutta jolla on jotain tekemistä strategioiden ja ennusteiden kanssa. KP hymyilee hänelle lämpimästi.

”No, onnistiko?”

”Näin villisikakarjun. Mutta ampumalinja ei ollut puhdas, joten annoin olla.”

KP nyökkää.

”Varmaan ihan hyvä. Karjuista ei koskaan tiedä. Kiima-aikana niiden liha on syömäkelvotonta.”

Martin näyttää miltei helpottuneelta. Sanna arvelee, että hän pitää riistaveitsensä mieluusti käyttämättömänä pakkauksessaan eilisiltaisten aktiviteettien jälkeen.

”Thomas kutsui meidät takaisin”, Martin sanoo.

Sanna lähtee kulkemaan miesten tahdissa, he kävelevät rinnakkain kolmistaan tietä pitkin. Metsän äänet ympäröivät heidät, eivätkä he vaihda montakaan sanaa keskenään. Sannalle tämä lyhyt kävelymatka on toistaiseksi viikonlopun kohokohta.

Muut ovat jo perillä, kun Sanna, Martin ja KP saapuvat. Päärakennuksen takana on suuri kivetty ulkoalue, jota Thomas kutsuu *piazzaksi*. Tuli palaa Muurikan tulipadan alla, ja padassa ritisee keko huolellisesti putsattuja kantarelleja. Betonista rakennetussa ulkokeittiössä odottaa joukko kristallilaseja täynnä viskiä. Puulaatikossa leikkuulaudan päällä lukee Lagavulin 24.

”Ota sinä lasillinen, niin minä voin ajaa”, Martin sanoo.

”Taidan totisesti ottaakin.”

Sanna ei sano viskille ei, eikä varsinkaan Lagavulinille. Martin sitä vastoin näyttää olevan edelleen heikossa hapessa eilisen jäljiltä. Ystävien edellisestä tapaamisesta on jo pitkä aika, ainakin siitä, kun heitä on näin monta paikalla yhtä aikaa. Alkoholi virtasi eilen, kuten aina, kun kaveriporukka kokoontuu yhteen. Useimmat ovat heränneet sunnuntaiamuna ainakin jonkinasteisessa krapulassa. Sitä paitsi Martin juo mieluummin makeita drinkkejä kuin viskiä, vaikkei suostuisi ikinä tunnustamaan sitä edes aseella uhattuna.

”Sydämellisesti tervetuloa takaisin!”

Thomaksella on teennäinen tapa puhua. Hän selvästi nauttii siitä, että saa pitää hovia ja esittää hövelin isännän roolia.

”Olen äärettömän kiitollinen siitä, että suostuitte tulemaan viettämään viikonloppua minun matalaan pikku majaani. Toivon, että palaatte pian takaisin, vaikka meidän metsäonnemme jäikin niukanlaiseksi. Voin paljastaa, että täällä on lokakuussa makkarantäyttökurssi kaikille, joita vähänkin kiinnostaa.”

Pilviselle taivaalle kohoaa höyryä ja riehakkaita ääniä, kun Thomas ottaa jääsaavista kannun ja kaataa kermaa kantarellien päälle. Lopuksi hän kuorruttaa sienikeon

dramaattisin elkein kourallisella parmeseaania ja kohottaa lasinsa hitusen liian nopeasti niin, että juomaa loiskahtaa hänen huomaamattaan reunan yli hänen olkapäälleen.

”Tuleville voitoille!”

Sanna nojaa korkeaan pöytään ja odottaa, että Martin tulisi ruoan kanssa. Puheensorina aaltoilee hänen ympärillään. Tunnelma on edelleen hilpeä mutta jonkin verran aiempaa vaisumpi, sillä useimmat ovat alkaneet selvästi jo miettiä kotiinpaluuta. Sanna maistelee viskiään ja tarkastelee miehiä metsästysasuissaan. Barboureissa ja Lakseneissa. Hän ajattelee, että suurin osa heistä voisi mainiosti suunnata suoraan johonkin kaupungin paremmista ravintoloista ilman, että heidän täytyisi vaihtaa välissä vaatteita. Heidän saappaissaan ei näy mutaa, poskissaan naarmuja tai kynsiensä alla likaa huolimatta metsässä ja maastossa vietettyä viikonlopusta. Yksikään *piazzalla* seisovista miehistä ei edes harkitsisi perkaavansa itse useita kiloja kantarelleja. Muurikka-padassa porisevat sienet eivät ole todennäköisesti peräisin omasta metsästä vaan kauppahallista.

Tämä on kuin jonkinlainen elämänmuoto, Sanna ajattelee. Pynttäytyneitä pehmeäkätisiä konttorimetsästäjiä, jotka ovat vielä kohtalaisen hyvässä kunnossa, vaikka monilla näkyy jo mukavan elämän synnyttämää pyöreyttä lantion seutuvilla. Tässä vaiheessa useimmat ovat jo kohdanneet tiettyjä keski-ikään kuuluvia suruja – sairauksia, eroja, vanhempien kuolemia – mutta he ovat eläneet pääosin suojattua elämää kaukana maailman pahuudesta.

Sannan katse juuttuu Martiniin, joka seisoskelee ulkokeittiössä kahden miehen seurassa, jotka ovat töissä Thomaksen firmassa. Martin puhuu samalla kun vahvistaa sanojaan eleillä ja ilmeillä. Vaikka Sanna ei kuule,

mitä siellä puhutaan, hän ymmärtää, mistä kertomuksesta on kyse. Siitä, kun Martinin vanhemmat kuulivat rapinaa kesämökkinsä seinistä ja luulivat sen olevan peräisin hiiristä, mutta siellä asuikin kokonainen lepakkoarmeija. Sanna katsoo miestänsä, joka korostaa tarinaansa maalailevin kädenliikkein, ja yllättyy tuntiessaan hellyyden tulvahduksen sisällään.

Martin ei näe aina asioita samalla tavalla kuin Sanna. Hän on täällä oman laumansa parissa. Hemmoteltujen, luottavaisten ja itsevarmojen ylempää keskiluokkaa edustavien miesten. Joita on niin helppo kiusoitella. Mutta Martinille kaikki tämä, ympäristö ja tapa seurustella, on aivan luonnollista. Hän ei tiedä muunlaisesta elämästä. Joskus aiemmin Sanna saattoi tuntea epävarmuutta vastaavanlaisissa tilaisuuksissa. Hän pelkäsi, että joku voisi nähdä hänen lävitseen, nähdä että hän yrittää esittää jotakuta muuta kuin on. Sama tunne voi vallata hänet vieläkin, mutta sitä tapahtuu nykyisin yhä harvemmin. Hän on käsittänyt, että muut näkevät hänet osana laumaa. Hän on ansainnut paikkansa.

”Sanna kulta!”

Thomaksen kasvot punoittavat viskistä ja Muurikkapadan kuumuudesta. Sanna saa halauksen, joka tuoksuu syysmetsältä, yhtä aikaa raikkaalta ja tunkkaiselta.

”Deittisovelluksissa pitäisi olla oma luokka”, Thomas sanoo merkitsevällä äänellä. ”Naisille, jotka osaavat käsitellä aseita.”

Sanna hymyilee hyväntahtoisesti, kun Thomas nauraa makeasti lystikkyydelleen. Erosta on jo yli puoli vuotta, mutta Thomas on edelleen kuin painekattila täynnä loputtomia kaksimielisiä vitsejä ja vihjeitä, joiden täytyy purkautua ulos säännöllisin väliajoin, jotta hän ei räjähtäisi.

”Olet laittanut kaiken täällä niin kauniiksi”, Sanna sanoo vilpittömästi. ”Tämä on totisesti oikea unelmapaikka.”

Thomas räpyttelee silmiään hitaasti, katse on kostea. Hänestä huomaa, että viski on jo alkanut vaikuttaa.

”Teen työtä täältä käsin niin paljon kuin voin.”

Entä lapset? Sanna haluaisi kysyä, mutta hillitsee itsensä ajoissa. Hänhän tietää, että perheen väliset suhteet ovat edelleen tulehtuneet, ja lapset ovat asettuneet Cathrinen taakse.

”En kaipaa mitään muuta”, Thomas sanoo katsoessaan avoimen maaston halki. Hän juo uuden kulauksen lasistaan, ja hänen silmänsä näyttävät kostuvan hänen omista sanoistaan. ”En yhtään mitään.”

Martin ilmestyy heidän korkean pöytänsä luo, laskee käsistään kaksi lautasellista haudutettuja kantarelleja ja grillattua hapanjuurileipää.

”Kuulin, että olet siirtymässä kunnan töihin”, sanoo Thomas, jonka huomio on kohdistunut yhä Sannaan. ”Anteeksi, mutta miksi helvetissä?”

”Sinulla voi olla vielä tarvetta tutulle ihmiselle siellä”, Sanna sanoo. ”On vain ajan kysymys, milloin luvattomat rakennushankkeesi tulevat päivänvaloon ja joudut kiipeliin.”

Thomas näyttää hämmentyneeltä. Sitten hän pärskähtää, katsoo Martinia ja pudistaa päätään. Käsi singahtaa ilmaan, ja hän kilistelee Sannan kanssa niin kovaa, että Sanna pelkää lasien rikkoutuvan.

”Ja viskikin rouvalle maistuu. Olet onnenpekka, Oscarson.”

Martin sipaisee parmesaania partatupsustaan ja nyökkää lähes pitkästyneen oloisena, kuin Thomas olisi sanonut jotain, minkä hän on kuullut jo tuhansia kertoja.

”Tiedän.”

2

Liikenne on yllättävän ruuhkaista E20:lla. Radiossa kerrotaan, että Södertäljessä on sattunut aiemmin päivällä onnettomuus. Sanna selaa puhelimen sovelluksia hajamielisesti ja päästää röyhtäisyn, joka maistuu turpeelta ja tervalta. Hänen peukalonsa empii pari sekuntia Outlook-kuvakkeen päällä. Häntä kaduttaa heti, kun hän lopulta painaa sitä. Uusia viestejä on jo tulossa, saapuneet-kansiossa loistaa sinisenä kaksisataa lukematonta viestiä, ja hän sammuttaa sovelluksen nopeasti.

”Muistathan, että huomenna on se tapaaminen koululla?”

Martin voihtaisee.

”Hittolainen, oliko se jo huomenna?”

”Huomenna on minun ensimmäinen päiväni uudessa työpaikassa, kuten varmasti muistat.”

Martin ei näytä huomaavan hienovaraista nälväisyytä tai ei ole ainakaan huomaavinaan.

”Tiedetään”, hän huokaisee. ”Mitä se koskee? Onko se taas jokin kehityskeskustelu?”

”Ne eivät kertoneet, mutta oletettavasti.”

Sanna on miettinyt sitä itsekin. Hän oli lukuvuoden ensimmäisessä tapaamisessa vasta pari viikkoa sitten. Myan luokanvalvojalta oli tullut perjantaina iltapäivällä viesti, jossa heitä pyydettiin tapaamiseen maanantai-iltapäivänä. Viestissä ei sanottu mitään siitä, että he voisivat sopia ajankohdasta tai päivästä, saati mitä asia koskee, ja se sai huolen jäytämään Sannan sisällä, mutta hän on onnistunut karkottamaan ahdistavat ajatukset mielestään. Lukuvuoden alkuhan on sujunut yli odotusten. Mya ei tehnyt kahdeksannen

luokan lopussa juuri muuta kuin kyhjötti kotona. Kesällä oli tapahtunut jotain, mutta Sanna ei tiennyt, mitä.

”Ai niin, ja Mya kertoi, että takapihan lamput olivat sytyneet päälle.”

Audin sähkömoottorin ujellus voimistuu, kun Martin painaa kaasua ja ohittaa auton.

”Ehkä sensoreita ei ole vielä kalibroitu”, Martin sanoi. ”Firmasta sanottiin, että niitä voidaan joutua säätämään.”

Sanna kääntyy ja laskee kätensä miehensä reidelle.

”Sensorien kalibrointi. Olet sinä kyllä melkoinen nörtti. Onneksi et ole sinkku, tai muuten Tinder räjähtäisi halukkaista.”

Martin hymyilee lauhkeasti.

”Mistä tiedät, etten ole Tinderissä?”

McDonald’sin logo ilmestyy näkyviin puunlatvojen yläpuolella Nykvarnin kohdalla. Sanna nostaa kätensä Martinin reideltä ja osoittaa liittymää.

”Käänny tuonne, hätätilanne.”

”Et voi olla tosissasi”, Martin sanoo. ”Etkö voinut käydä pissalla ennen lähtöä?”

”Ei kyse ole siitä”, Sanna sanoo. ”Minun on pakko saada kupillinen kunnon kahvia, tai muuten kuolen.”

”Haloo, onko ketään kotona?”

Vastausta ei kuulu. Talo haisee ummehtuneilta teineiltä. Liedellä on likainen vuoka, jonka sisällöstä ei saa selkoa, mutta se on kaikesta päätellen kiehunut yli ja jätetty kuivumaan siihen. Olohuoneen pöydällä lojuu nukkavieru koripallo Reflections Copenhagenin lasikulhossa, jonka Sanna sai appivanhemmiltaan neljäkymmentävuotislahjaksi. Muuten talo näyttää suurin piirtein samalta kuin heidän lähtiessään.

Teo laskeutuu viimein veltosti portaita yläkerrasta. Hänellä on shortsit ja Bulls'n hihatonta paita.

”Joko te tulitte?”

Sanna osoittaa kitkerästi lasikulhoa.

”Löydä yksi virhe.”

Teo nappaa pallon huolettomasti käteensä. Hän on heittävinään sillä Sanna ja saa tämän kirkaisemaan.

”Älä. Tuo ei ole hauskaa.”

Sanna haluaa poikaansa, joka lemuaa hieltä, ja hän havahtuu jälleen kerran siihen absurdiin ajatukseen, että hänen sisältään tullut olento on voinut kasvaa metri yhdeksänkymmentäkolme senttiä pitkäksi.

”Miten täällä on sujunut?” Martin kysyy.

Teo pyyhkäisee hiukset silmiltään ja näyttää siltä kuin joku pyytäisi häntä palauttamaan mieleensä vuosien takaisen asian. Sitten hän kohauttaa olkapäitään.

”Olen lähinnä pelannut.”

”Täällä ei ole siis järjestetty bileitä?”

”No joo, kaverit kävivät täällä vetämässä viivat mutta häippäsivät, kun kytät tulivat. Ai niin, kylppärin allas on rikki.”

”Ei herranjestas”, Sanna sanoo. Hän tarttuu Teon paitaan ja nuuhkii sitä. ”Milloin olet käynyt viimeksi suihkussa? Tämä haisee ammoniakille.”

”Joo joo.”

Teon ilme kirkastuu.

”Minulla ja Hugolla on haaste. Voittaja on se, joka tekee eniten burpeita viikonlopun aikana. Minä olen saanut tähän mennessä kaksisataakolmekymmentä.”

”Arvoitus ratkesi”, Sanna sanoo ja irvistää. Hän päästää otteensa paidasta. ”Onko Myalla kaikki hyvin?”

Teo kohauttaa olkapäitään.

”Kulman takana odottava yllätys tekee tästä omaperäisen trillerin. Rundberg kuvaa herkkävireisesti kuilua, joka perheessä voi syntyä aikuisten ja teinien välille, kun keskinäinen yhteys katkeaa.

Todella, todella hyvä debyytti.”

– Skånska Dagbladet

”Hienosti punottu juoni, kiehtova teema, joka on tuttu monista nykytrillereistä – vanhemmat, jotka pelkäävät omia lapsiaan. August-palkittu Rundberg pyyhkii kielellisesti lattiaa kilpailijoillaan tässä lajityypissä.”

– Dagens Nyheter

”Taitava psykologinen trilleri tekijältä, jolla on lajityyppi hallussa. Rundberg sukeltaa perheen syvimpiin salaisuuksiin ja vangitsee uskotavasti teini-ikäisten äänet ja vaikeasti lähestyttävän maailman. ... Ilma on täynnä pelkoa, suhteet haurastuvat ja vuoropuhelu kätkee sisäänsä paljon enemmän kuin sanotaan. ... Vaikuttava trilleridebyytti.”

– Göteborgs-Posten

”Trilleri, jota ei voi laskea käsistään... Rundberg kirjoittaa tehokkaasti, mutta välttää taitavasti kliseet ja itseäänselvyydet.”

– Borås Tidning

84.2

DOCENDO
docendo.fi

ISBN 978-952-850-651-5

9 789528 506515